

Sygn. akt II CSK 650/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa I. K.
przeciwko [...] Szpitalowi [...] w Ł. - [...]
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej -
"[...]" Towarzystwa Ubezpieczeń - Spółki Akcyjnej w Ł.
o zadośćuczynienie i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje adwokat M. Z. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powódka uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oczywistą jej zasadnością oraz występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do pytania: czy orzekanie przez sąd na tej samej podstawie faktycznej, ale na innej podstawie prawnej niż wskazana w pozwie wymaga zawsze uprzedzenia pozwanego o takiej możliwości przed zamknięciem rozprawy.

Tak umotywowany wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Zagadnienie objęte wnioskiem skarżącej nie spełnia tych wymagań. Odwołuje się do okoliczności nie występującej w sprawie. Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku (s. 5 *in fine* uzasadnienia), zasądzenie przez Sąd Okręgowy zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 k.c. i art. 19a ustawy o z.o.z. było bezzasadne przede wszystkim dlatego, że zostało oparte na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powódkę w pozwie.

Nie jest w sprawie spełniona także przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym tej przesłanki, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy

wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z powołanych w skardze przepisów art. 217, 227, 231, 321, 328 § 2, art. 379 pkt 5, art. 386 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c., art. 24, 415, 430, 444 § 1 i 2, art. 445 § 1 i art. 448 k.c. oraz art. 19a ustawy o z.o.z.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł stosownie do art. 102 k.p.c.; ponadto rozstrzygnął o zwrocie kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym (§ 2 ust. 3, 6 pkt 7, § 13 ust. 4, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu (Dz. U. 2013. 461).

[aw]